

[N. Neergaard.]

neppe fuldt ud — tilbage til det, der havde været Meningen med dem, den Gang de blev vedtaget under andre Prisforhold og andre Valutaforhold. Det var ikke blot en finansiel Nødvendighed, men det var ogsaa i Sociallovgivningens Interesse, og det burde man kunne se, naar man ser noget dybere paa denne Sag. Det burde man ogsaa kunne se nu. Man burde vide, at der er en ikke saa ringe Opposition imod den Sociallovgivning, vi har, et ikke saa ringe Ønske om virkelig at forringe den, et Ønske, som jeg aldrig har delt og heller ikke nu deler. Jeg ønsker ingen Forringelse af vor Sociallovgivning, om end jeg godt kan se, at den har adskillige Skavanker, at den kan trænge til en nærmere Udformning, en Harmonisering og en Omorganisation paa forskellige Omraader, hvorfor jeg ogsaa i og for sig med Glæde har hilst meget i den højtærede Socialministers Forslag og det Arbejde, han har sat ind derpaa. Men hvis man tror, at man i Tider som disse, i Tider, hvor Landbruget er i en virkelig Krisetilstand, og hvor Krisetilstanden dels allerede har vist sig, dels staaer umiddelbart for Døren for Byerhvervene, ganske roligt kan skride til saa store Merudgifter som dem, der er foreslaaet, da viser man en Blindhed, en Blindhed ogsaa for, hvad der tjener Sociallovgivningens Tarv. Der er ingen Tvivl om, at hvis man kunde tænke sig at faa det gennemført, vilde man derved i høj Grad styrke den virkelige Reaktion, der er overfor Sociallovgivningen.

Der har været en Del Tale om den højtærede Finansministers Sparsommelighed. Jeg skal paa ingen Maade nægte, at den højtærede Finansminister har sine gode Sider, jeg har heldigvis Raad til at erkende de gode Sider, naar de er der, ogsaa hos mine Modstandere, og jeg erkender, at den højtærede Finansminister er en sparsommelig Mand i det smaa, at han ser ret nøje paa Skillingen. Jeg skal strække mig saa vidt, at jeg siger, at den højtærede Finansminister har *det*, som saa mange af hans Partifæller efter min Mening savner, jeg tror, han har ikke saa lidt Samvittighed overfor Statskassen. Men hvad nytter det, naar den højtærede Finansminister alligevel paa Grund af, lad os kalde det, højere Nødvendigheder indenfor sit Parti sanktionerer Forslag, der totalt vilde ruinere sund Finanshusholdning her i Landet? Naturligvis kan Finansministeren sige, som en bekendt fremmed Statsmand har sagt: Jeg er deres Fører, skulde jeg da ikke følge dem? Men denne Følgagtighed fra den højt-

ærede Finansministers Side overfor Ønsker fra hans Parti tilintetgør, ja, mere end tilintetgør, de gunstige Virkninger af hans Sparsommelighed i det smaa eller, rettere sagt, vilde ganske tilintetgøre dem, hvis han og hans Parti havde Magt, som de har Agt.

Man har bebrejdet mig — nu sidst det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen — den Pessimisme, jeg gav Udtryk i min Tale. Jeg er ikke særlig anlagt for Pessimisme, men det er ikke Pessimisme at gøre opmærksom paa, naar det underkendes fra anden Side — gøre opmærksom paa, saaledes at det forstaas —, at der virkelig er en alvorlig økonomisk Tilstand her i Landet, og at vi trues med en Tilstand, der er værre endnu. Det Lyssyn, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gav Udtryk for, har jo ingen Steder hjemme. Vi kommer saa vist ikke frem, og vi varer os saa vist ikke mod de Farer, Tiden bærer i sit Skød, ved at sige, at vi er et Undtagelsesfolk, vore Arbejdsgivere, vore Handelsmænd, vore Arbejdere er de dygtigste i Verden, og de kan det, som ingen andre kan. Nej, det er ikke den sunde og den gode Vej; derfor kan man godt anerkende den Dygtighed, der er, men man maa ogsaa være opmærksom paa, at denne Dygtighed stadig paa mange Omraader trænger til at udvikles yderligere for at komme paa Højde med, hvad man har i andre Lande. Og det er aldeles sikkert, at en Optimisme som den, der er kommet til Orde, vil være i højeste Grad skæbnesvanger for Statshusholdningen, thi den vil, som jeg gjorde opmærksom paa allerede i min første Tale, friste ind paa akkurat det samme, som man gjorde i Aarene før 1920: at gennemføre store og kostbare Reformlove, den ene oven paa den anden, i en Tid, hvor Indtægterne flyder rigeligt, for saa, naar den uundgaaelige Stund kommer, da Indtægterne svigter, at staa med stærkt forøgede Udgifter og alt, hvad dermed følger. Derfor er det ikke Pessimisme, men Forudseenhed, der taler for, at man skal se noget frem i Tiden, tage Hensyn til, hvad der kommer, og indrette sig derefter.

Jeg ønsker ikke at polemisere mod forskellige Udtalelser af de Konservatives ærede Ordfører, Hr. Christmas Møller, men der var unægtelig en Ytring af ham, der æggede mig noget, og jeg kan vanskeligt forbigaa den helt med Tavshed. Det var, da det ærede Medlem med stor Styrke hævdede, at nu havde det da klart vist sig, hvem der havde Ret hin skæbnesvangre 21. Marts 1929. Ja, det var jo Forsvars-sagen, det drejede sig om den Gang, og det